

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **M. A.**, nar. X, státní příslušník Kyrgyzské republiky

zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
se sídlem Praha 1, Loretánské nám. 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2022 č.j. 136645-8/2021-OPL

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Velv

2. Žalobce v žalobě uplatnil následující žalobní námitky:
3. V prvním žalobním bodě namítl, že žalovaný se měl více zabývat situací žalobce a vzít v potaz případný zásah do soukromého a rodinného života žalobce jiným způsobem. Žalobce neuváděl daný příklad jako doslovnou paralelu se svou situací, nýbrž jako korektiv toho, aby bylo ke skutkovému stavu přihlíženo, a tedy aby byl náležitě zjišťován. Vzhledem k tomu, že pouhým konstatováním nepřiléhavosti citovaného případu došlo k jisté formě rezignace na zjištění skutkového stavu, je možno konstatovat nezákonnost pro nesoulad se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu).
4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které opomíjí způsob, jakým prvostupňový orgán vypořádal důvody uvedené v žádosti. V této souvislosti žalobce konstatoval, že na území České republiky žije již od roku 2000 a po tuto dobu neměl žádný negativní přínos pro Českou republiku. Na rozdíl od své domovské země, tj. Kyrgyzské republiky, má v České republice vytvořeno veškeré zázemí, a to především včetně rodinných vazeb, neboť zde žije jeho manželka, syn a dcera. Manželka a syn mají na území České republiky povolen trvalý pobyt a dcera je českou občankou. Všechny tyto okolnosti je třeba vzít v potaz a náležitě se jim věnovat, což nebylo učiněno. Pakliže správní orgán tvrdí, že žalobce svá tvrzení nedostatečně doložil, měl jej k tomu v souladu s ustanovením § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat v průběhu řízení

vsak nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat.“

8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh řízení a následně vypořádal odvolací námitky žalobce. Konstatoval, že žalobce ve své žádosti zmatečně naznačil, že je nezletilým dítětem, pokud argumentoval usnesením Generálního konzulátu České republiky v Šanghaji č.j. 733/2014-SHANG III ze dne 2. 12. 2014 (dále též „usnesení GK Šanghaj“). Uvedené usnesení bylo vydáno v autoremeduře bez bližšího odůvodnění, a proto z něj nelze vyvozovat závěry pro správní praxi. Pokud žalobce poukazoval na rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Hanoji č.j. 1465/2019-HANOKO, žalovaný upozornil, že důvodem pro upuštění od osobní přítomnosti byly v tomto případě zdravotní problémy roční dcery žadatelky, v důsledku čehož byla její přítomnost na území ČR zásadní a cesta do země původu by byla nepřiměřenou zátěží.
9. K námitce nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí z důvodu absence řádného odůvodnění žalovaný předeslal, že žalobce argumentoval více než 20letým pobytem na území ČR, extrémní finanční náročností cesty, chybějícím zázemím v zemi původu i Kazachstánu, nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života jeho samého a jeho rodinných příslušníků, komplikacemi v souvislosti s koronavirovou pandemií

jiných důvodů a takové odloučení mohou dospělé osoby zvládnout bez větších problémů i s ohledem na existenci moderních prostředků komunikace. Případy Jeuness proti Nizozemsku (stížnost č. 12738/10 podaná u ESLP), rozsudek britského Nejvyššího soudu či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019 č.j. 9 A 52/2015-139, které žalobce zmínil v odvolání, se týkají neudělení, resp. neprodloužení povolení k pobytu, a míjejí se tedy se skutkovou podstatou předmětného řízení.

12. K námitce, že žalobce je sankcionován za to, že se nachází na území nelegálně, žalovaný zdůraznil, že každá žádost se posuzuje individuálně. Institut upuštění od osobního podání je vyhrazen pro výjimečné situace, ve kterých by trvání na osobním podání žádosti bylo tvrdé a nerozumné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015 č.j. 6 Azs 77/2015-36). Z prvostupňového rozhodnutí není seznatelné, že by neupuštění od osobního podání žádosti bylo prvoinstančním orgánem považováno za sankci za neoprávněný pobyt žalobce na území. Prvoinstanční orgán pouze konstatoval, že „*okrajově připomíná, že se žadatel na území nachází dlouhodobě nelegálně.*“
13. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Rovněž odmítl námitku porušení § 174a zákona o pobytu ciz

zabýval. V případě Jeunesse proti Nizozemsku (stížnost č. 12738/10) rozhodovaném ESLP šlo rovněž o skutkově jinou situaci, která se týkala udělení povolení k pobytu žadatelce, jež byla v minulosti nizozemskou občankou, občanství ztratila z důvodů nezávislých na její vůli a její děti byly občany Nizozemska. I další stížnosti řešené ESLP ve věcech Maslov proti Rakousku (stížnost č. 1638/03), Nunez proti Norsku (stížnost č. 55597/09), Butt proti Norsku (stížnost č. 4017/09) a Ůner proti Nizozemsku (stížnost č. 46410/99) se týkaly skutkově zcela jiných případů, neboť stěžovatelé čelili vyhoštění s dobou zákazu pobytu na několik let. Pokud se žalobce považuje za tzv. settled migrant, žalovaný uvedl, že ESLP za tzv. settled migrant považuje pouze cizince, který byl dlouhodobě pobývajícím rezidentem, resp. byl v minulosti držitelem povolení k trvalému pobytu. Dále žalovaný upozornil, že ve všech výše uvedených případech existovaly další okolnosti (například stěžovatelé byli rodiči malých nezletilých dětí nebo pobývali v zemi od svých dětských let), které ve svém souhrnu vedly k tomu, že ESLP shledal (a to nikoli u všech případů) porušení čl. 8 Úmluvy. Nicméně i ESLP konstantně judikuje, že porušení čl. 8 Úmluvy nastává v případě vyhoštění pouze za výjimečných okolností. Zásadní odlišností případu žalobce je však odlišná povaha řízení. Nejedná se totiž o řízení o správním vyhoštění ani o

za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.

22. Podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců *osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Povinnost osobního podání žádosti se vztahuje i na zákonného zástupce; zákonným zástupcem se rozumí i osoba, která osobně pečuje o nezletilého žadatele na území státu, jehož je nezletilý žadatel občanem. Podmínka osobního podání žádosti se považuje za splněnou v případě podání žádosti zastupitelskému úřadu prostřednictvím fyzické nebo právnické osoby, se kterou má Česká republika uzavřenou smlouvu o přijímání žádostí (dále jen "externí poskytovatel služeb"), jde-li o žádost takového druhu, jehož shromažďováním a předáváním je externí poskytovatel služeb pověřen.*
23. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením*

28. Soudu není zřejmé, jaké konkrétní nedostatky žalobce vytýká argumentaci obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud namítá, že žalovaný měl vzít v potaz zásah do soukromého a rodinného života žalobce „jiným způsobem“. Žalovaný přitom v intencích odvolací námitky vyhodnotil jako nepřiléhavý žalobcův odkaz na dvě rozhodnutí zastupitelských úřadů, jichž se žalobce v souvislosti s posouzením přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života dovolával. Žalobce však ani v žalobě nespecifikoval, jaké konkrétní skutkové či právní okolnosti měl žalovaný „vzít v potaz“ při hodnocení skutkového stavu věci, a tedy jaká konkrétní skutková zjištění mají ve skutkovém závěru, z něhož žalovaný vycházel, chybět. Pokud tvrdí, že případy řešené v odkazovaných rozhodnutích nepředstavovaly doslovnou paralelu se jeho situací, nýbrž že je uváděl jako korektiv pro náležité zjištění skutkového stavu, není zřejmé, co přesně tím má na mysli. Opět je nutno zdůraznit, že správní orgán ani správní soud si nemohou za žalobce domýšlet jeho úvahy a dotvářet obraz o relevantní skutkové realitě. V tomto kontextu soud rovněž podotýká, že žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí pouze konstatoval podobnost jeho případu s případem posuzovaným v usnesení GK Šanghaj, blíže však své tvrzení nekonkretizoval. Námitka, že napadené rozhodnutí je nezákonné

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Takovými vadami napadené rozhodnutí netrpí. Žalovaný v něm srozumitelným způsobem popsal skutková zjištění, ze kterých při rozhodování o odvolání vycházel, a uvedl, jaké právní předpisy na danou věc aplikoval. V dostatečném rozsahu se také vypořádal se všemi základními odvolacími námitkami. Jeho závěry jsou zcela jednoznačné a nevzbuzují jakékoli pochybnosti nad tím, jakými úvahami byl správní orgán ve svém rozhodování veden.

31. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že judikatura ESLP, které se žalobce dovolával, není na jeho případ aplikovatelná. Žalobce přehlíží podstatu rozhodnutí o jeho žádosti, neboť tou je splnění zákonné povinnosti podat žádost o pobytové oprávnění osobně na příslušném zastupitelském úřadě. Povinností žalobce, o kterou se v tomto řízení jednalo, tedy nebylo nucené opuštění území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, jemuž čelily osoby v žalobcem označených rozhodnutích ESLP. Na tom nemůže nic změnit ani tvrzení, že žalobce potenciálně čelí v důsledku své situace hrozbě správního vyhoštění. Předně je nutno poznamenat, že je poněkud zavádějící, pokud žalobce uvádí, že „*v důsledku své situace taktéž byl uvržen do situace neoprávněného pobytu*“. Jak vyplývá z odůvodnění prvoin

žalobcem odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017 č.j. 9 Azs 288/2016-30). V nyní posuzované věci byly správní orgány povinny postupovat podle § 169d zákona o pobytu cizinců, které nestanoví povinnost zkoumat otázku přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Závěr žalovaného, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců se na postup podle § 169d zákona o pobytu cizinců nevztahuje, je tedy správný. Lze jen doplnit, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se neposuzuje ani při zastavení řízení o žádosti vydání pobytového oprávnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022 č.j. 8 Azs 314/2019-39).

34. Námitku týkající se vzdálenosti příslušného Velvyslanectví ČR v Nur-Sultanu od země jeho původu žalobce uplatnil poprvé až při ústním jednání před soudem, a tudíž opožděně ve smyslu § 71 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s. Z žaloby není ani *implicitě* patrné, že by žalobce posouzení tohoto dílčího skutkového tvrzení chtěl podrobit soudnímu přezkumu (v rámci druhého žalobního bodu pouze poukázal na rodinné vazby vytvořené na území ČR a